

WILDE GOK

WILDE GOK

J. BOLLÉ

Le temps est bon, le ciel est bleu

J'ai deux amis qui sont aussi mes amoureux

Le temps est bon, le ciel est bleu

Nous n'avons rien à faire, rien que d'être heureux

Mon cœur est grand, grand, grand, grand

Comme le vent et je suis douce comme l'eau

Et je suis tendre, tendre, tendre, tendre

Pour mes amants, je suis la fleur dans leurs cerveaux

(Le Temps est bon – Isabelle Pierre)

1

LÉON

27 JUNI 1970

Langzaam zakt de zon naar de horizon, de lucht kleurt steeds donkerder. De hele dag leek de zee op een glad spiegeloppervlak, nu stuurt de plots opgekomen wind golfjes in de richting van het keienstrand. De luchtstroom voert de zilte geur mee die ik de hele namiddag heb gemist.

De zonsondergang interesseert me niet. Urenlang sta ik hier al op haar te wachten. Ze wrijft de slaap uit haar ogen en kijkt verdwaasd om zich heen.

Vanaf het terras van de strandbar heb ik haar gadeslagen. *L'Amérique* van Joe Dassin is duidelijk een hit op radio Sud France. Het ding heb ik al drie keer moeten aanhoren.

Op het moment dat de bar dichtging, ben ik naar het strand afgezakt. Lang wachten heeft een voordeel; nu is het strand leeg. Dat betekent dat niemand getuige zal zijn van wat ik zo dadelijk ga doen. Zorgen maak ik me hoe dan ook niet, zoals altijd heb ik alles onder controle.

Haar witte strandjurk laat ze over de bikini glijden. Ze doet een poging om het verkreukte ding gladder te strijken. Haar tenen met roodgelakte nagels verdwijnen in de espadrilles. Typisch zij om op schoenen met sleehak naar het keienstrand van Menton te komen.

Het hondje voor wie ze speciaal een extra ligbed huurde,

neemt ze in haar armen. Zielig. Bij gebrek aan beter geeft ze haar liefde aan een hond.

Mijn hart gaat als een wildeman te keer. Zo meteen komt ze deze kant op, ze kan niet anders dan het strand langs deze weg verlaten.

Met samengeknepen ogen inhaleer ik de rook van de sigaret die tussen mijn duim en wijsvinger zit geplet. Als een briesende draak blaas ik de rook door mijn neusgaten weer uit en schiet de peuk weg.

Ik haast me naar de riooluitgang die het strand ontsiert. De vuilnisgoot wordt al jaren niet meer gebruikt en staat bekend als een toevluchtsoord voor de daklozen van de Parel van Frankrijk. Het riool is groot genoeg om meerdere zwervers onderdak te verschaffen. Overdag zijn ze er niet, pas 's avonds troepen ze er samen om bescherming te zoeken voor de nacht. Dat weet ik zeker. Ooit was ik één van hen.

De lichtbundel van mijn zaklantaarn gaat als een zoekende toneelspot langs de tunnelwanden. Het riool is een stort vol met plastic zakken en rommel. Voordat ik een stap in dit hol zet, laat ik mijn ogen wennen aan het weinige licht. Het stuk glas dat onder mijn schoen kraakt, jaagt niet alleen mijn hartslag de hoogte in maar ook die van de rat, die rakelings langs mijn voeten wegglipt.

Aan de rechterkant liggen twee matrassen, doordrongen van vochtkringen die lijken uit te deinen totdat ze de volledige oppervlakte hebben ingenomen. Wat verderop ligt een kartonnen doos, de eigenaar heeft waarschijnlijk nog niet het geluk gehad een afgedankte matras te vinden. Hij of zij heeft wel het stinkende deken, dat erbij ligt, weten te bemachtigen.

Hoe verder ik me in het riool begeef, hoe meer de stank van urine en uitwerpselen me doet kokhalzen. De penetrante geur voert me terug naar de donkerste periode in mijn leven; het is nu niet het moment om herinneringen

op te roepen. Ik moet me concentreren.

In de zak van mijn broek zoek ik naar het fluitje dat de hond moet lokken. Gehurkt houd ik het strand in de gaten.

Mijn hart bonst in mijn keel wanneer het meisje dichterbij komt. Ik doof de zaklamp en blaas zo hard als ik kan op het hondenfluitje. De hond spitst de oren voor de hoge tonen die voor mensenoren onhoorbaar zijn. Het springt uit haar arm en komt blaffend naar me toe lopen.

Ik grijp het dier vast bij de halsband zodat het niet kan ontsnappen. Het begint hartverscheurend te janken. De geagiteerde stem van haar baasje roept onophoudelijk haar naam. De strandtas, die om haar schouder hangt, valt open op de keien wanneer ze haastig mijn richting komt uitgelopen.

Met het gezicht vertrokken tot een wanhopige grimas, kijkt ze in het zwarte gat. Hoewel de angst in haar stem is te horen, twijfel ik er geen moment aan dat ze de hond niet in de steek zal laten. Ze houdt onwaarschijnlijk veel van haar kwijlende vriend. In het licht dat de ondergaande zon over het strand werpt, gaat haar borst snel op en neer. Elke spiertje van mijn lichaam is strak gespannen.

Uiteindelijk bukt ze zich en neemt een grote kei in haar handen. Ze zoekt steun tegen de tunnelwand wanneer ze weer rechtop gaat staan. Een korte schreeuw ontsnapt aan haar lippen als ze haar hoofd stoot en bijna haar evenwicht verliest.

Nu moet ik snel handelen.

Zodra ik de halsband van het hondje loslaat, rent het dier op haar baasje af.

‘Mijn schatje, kom hier,’ hoor ik haar zeggen. De steen valt uit haar hand wanneer ze het dier in de armen sluit.

Ze gilt als mijn zakmes angstaanjagend openklikt. Als een leeuw op een prooi stort ik me op haar en grijp haar vast. Met mijn vrije hand omsluit ik haar mond en neus.

Het hondje valt op de keien. Zonder genade duw ik het

mes tussen haar ribben. Haar doodscreet wordt gesmoord in mijn hand. Het lemmet is vlijmscherp, het is alsof ik het door een klomp zachte boter laat gaan. Haar gespartel geeft me een kick waardoor mijn grip even vermindert. De pijnscheut die door mijn lichaam gaat, wanneer ze plots in mijn wijsvinger bijt, wakkert mijn nog sluimerende woede aan. Opnieuw haal ik uit, het mes plant zich diep in haar borst. Ik trek het snel terug en val onmiddellijk weer aan. Het maakt een diepe wonde in haar hals, het warme bloed loopt over mijn vingers.

Een wilde schop raakt mijn been, ik schrik van de kracht die nog steeds van haar uitgaat.

Ik steek opnieuw, en opnieuw, en opnieuw ... overal waar ik haar kan raken. Mijn haat stroomt langs het lemmet haar lichaam binnen. Haar weerstand vermindert bij elke wonde die ik haar toebreng; haar spieren verslappen. Ik voel hoe het leven haar lichaam verlaat, zelfs als ze als een lappenpop in mijn armen hangt, blijf ik als een wildeman het lijf verminken. Pas wanneer mijn blik die van het hondje vangt, dat bibberend bij de uitgang zit, gooi ik mijn slachtoffer op de grond.

De geur van haar bloed vermengt zich met de zure stank die in het riool hangt.

Terwijl ik naar het levenloze lichaam staar, probeer ik mijn ademhaling onder controle te krijgen. Alvorens ik het mes dichtklap en in mijn broekzak steek, veeg ik het af aan haar jurk. Het hondje staat nog altijd trouw te wachten. Het beest is waarschijnlijk getraumatiseerd voor het leven.

Ik neem het slappe lijk opnieuw in mijn armen. Een gevoel van tevredenheid nestelt zich in mijn hoofd. Eén heb ik er te pakken.

Iemand het leven ontnemen is niet moeilijk. Het wordt steeds makkelijker.

